

El mes d'octubre

“Si no fóra per coses com aquestes, octubre podria desaparèixer, i els altres onze mesos de l'any ja aniríem passant la vida vegetal, provinciana i passiva que des de dalt tenim destinada com a única existència desitjable i possible.”

Un mes d'octubre de fa moltíssims anys arribà un rei a les portes de València, va fer hissar la senyera en la torre, plorà dels seus ulls donant gràcies a déu, i va entrar a la ciutat. Supose que aquest és l'únic motiu pel qual, cada mes d'octubre, en aquesta ciutat i als seus voltants passa un seguit de coses, curioses o espectaculars, que els altres mesos no passen. També s'ha de dir que la ciutat i els seus voltants, després del tedèum i amb una mica d'immigració del nord, van ser constituïts en regne amb tots els requisits del cas, que aquell regne segles més tard va ser constituït en província espanyola conquistada, és a dir en no res, i que ara no se sap de quina constitució real gaudeix o pretén gaudir. Els polítics de l'antiga capital i l'antic regne, quan no passen el temps posant bastons a les rodes del país, el passen apunyant pel costat i per l'esquena els seus propis companys de partit o de projecte. De projecte inexistent, pel que es veu. El projecte dels polítics que ara manen és encara el que tenia, fa quaranta anys, un conegut alcalde de Castelló: governar la ciutat (o regne, o província, o la *comunitat* quasi anònima) com si fóra un barri de Madrid. El projecte dels que no manen no és ni tan sols tornar a manar. Però de tot això ja en parlarem un altre dia.

El fet és que, vista la profunditat històrica d'octubre i vist que, com ja recordava Fuster fa molt de temps, aquest és un país sense política digna de tal nom, el personal es dedica, entre el dia de sant Francesc i el de Tots els Sants, a les més diverses activitats institucionals, culturals o recreatives. El senyor rei i la senyora reina vénen a València a inaugurar el curs escolar i la ministra de Madrid ocupa el lloc presidencial que ací no li toca. El cap de l'estat visita a Alacant els damnificats de la temporada, simpàtica activitat que forma part del càrrec, i així recordem altres riuades, catàstrofes històriques i de quina manera l'estat, *padre padrone* o putatiu o lladre, ens ha estafat i ens estafa cada dia, i li cantem cançons amb el cor ple d'agraïment. Octubre és un mes d'himnes, sempre els mateixos himnes, el nacional d'Espanya, ara matèria de decret i *Boletín Oficial*, el mateix però passat per la festa de la Guàrdia Civil, el mateix, encara, per celebrar el 12 d'octubre, dia de les forces armades i de la *Hispanidad*, festa nacional d'Espanya i de la *raza*. I l'altre himne, el regional d'ací (aquell al

qual caldria restaurar-li la dignitat, i és tan difícil: la lletra indigna, amb ritme de sarsuela, la van aprovar les Corts valencianes amb els bons vots del PSOE: a Lerma li agradava, no és cap secret), cantat i tocat fins a la saturació el dia 9 d'octubre, abans, després i mentre l'Ajuntament, la penosa escorta, la secta incivil i alguns veïns de bona voluntat passegen la pobre senyera nostra segrestada. De tot això, amb algun discurs i un aperitiu, en diuen, crec, Dia de la Comunitat. No ho celebren amb tanta pompa i esplendor com a Extremadura o a Castella-la Manxa, però com que el personal del PP-PSOE locals creuen en el País Valencià molt menys que els extremanys en Extremadura, això no té res de particular.

Una part de la part més civil d'aquest país (país tan insegur, tan fet de parts que encaixen poc o malament) mira també de celebrar el mes històric amb una mica de cultura seriosa i algunes idees per al present i el futur. Alguns milers de persones corren per la llengua, es manifesten pels carrers a risc de colp de porra policíaca o s'apleguen al Puig el darrer diumenge d'octubre. Són coses que comencen a tenir una certa tradició, molt o poc antiga, com també comença a ser una tradició, lamentable, que els polítics que sí que creuen en el seu país —vull dir en aquest: en el País Valencià— no sàpiguen o no pugen convertir la fe en organització extensa i atractiva. Mentrestant, fem festes de llibres, fem sopars anuals (sí no ens tanquen la porta, com enguany), fem debats, col·loquis, música i teatre (si ens deixen, també, si no ens tanquen més portes encara), convidem gent de Barcelona, Mallorca, París, Budapest i altres territoris nacionals o estrangers, i almenys tenim la sensació, a València o a Alzira, que una vegada a l'any som algú i fem alguna cosa. Es cert: som algú i fem alguna cosa. Vist com va la política, les festes oficials, la ideologia *cutre*-espanyola que ens governa, la televisió, la llengua gairebé il·legal, Julio Iglesias ambaixador de la *comunitat*, i altres catàstrofes i desgràcies acumulatives, vist tot això, si no fóra per una mica d'octubre de llibres, editors, premis, sopars reals o virtuals, amics i visitants, per allò que ens queda de patriotisme decent i civil, de sentit estètic i sentit moral, si no fóra per coses com aquestes, octubre podria desaparèixer, i els altres onze mesos de l'any ja aniríem passant la vida vegetal, provinciana i passiva que des de dalt tenim destinada com a única existència desitjable i possible.